

ЗМІСТ

Картини.....	3
Діючі особи.....	4
Костюми.....	5

Дія перша

Картина перша. Хижка дроворуба.....	9
-------------------------------------	---

Дія друга

Картина друга. У феї.....	31
Картина третя. Країна спогадів.....	41

Дія третя

Картина четверта. Палац ночі.....	55
Картина п'ята. Ліс.....	74

Дія четверта

Картина шоста. Перед завісою.....	97
Картина сьома. Цвинтар.....	100
Картина восьма. Перед завісою, що зображує красиві хмари.....	105
Картина дев'ята. Сади блаженств.....	108

Дія п'ята

Картина десята. Царство майбутнього.	132
--------------------------------------	-----

Дія шоста

Картина одинадцята. Прощання 155

Картина дванадцята. Пробудження ... 165

Моріс Метерлінк (біографія) 177

ДІЯ ПЕРША
КАРТИНА ПЕРША
ХИЖКА ДРОВОРУБА

На сцені відтворено інтер'єр простої, але не вбогої сільської хижки Дроворуба. Кухонне приладдя, шафа, діжа, годинник з гирями, веретено, умивальник тощо. На столі запалена лампа. По обидва боки шафи сплять, згорнувшись клубком, собака й кішка. Між ними великий блакитний з білим цукровий хліб. На стіні висить кругла клітка з горлицею. У глибині — два вікна із закритими зсередини ставнями. Під одним вікном лава. Ліворуч вхідні двері на міцній засувці. Праворуч інші двері. Сходи на горище. Відразу, праворуч, два дитячі ліжечка; у головах кожного з них акуратно складений на стільці одяг.

Коли піднімають завісу, Тільтіль і Мітіль міцно сплять по своїх ліжечках. Мати Тіль наостанок поправляє ковдру, нахилиється до дітей, хвилюю дивиться, чи сплять вони, підкликає рукою Батька Тіль. Він визирає з-за дверей. Мати Тіль підносить до вуст пальця, щоб не порушував тишу, і, загасивши лампу, навипиньках виходить у двері праворуч. Якусь мить

на сцені темно, а потім у шпаринки віконниць потроху просочується світло, й у кімнаті яснішає. Лампа на столі засвічується сама собою. Діти прокидаються й сідають на своїх ліжечках.

Т і л ь т і л ь. Мітіл ь!

М і т і л ь. Тільтіл ь!

Т і л ь т і л ь. Ти спиш?

М і т і л ь. А ти?..

Т і л ь т і л ь. Виходить, не сплю, якщо розмовляю з тобою...

М і т і л ь. Сьогодні Різдво, так?..

Т і л ь т і л ь. Ні, не сьогодні, а завтра. Тільки цього року святочний дід нічого нам не принесе...

М і т і л ь. Чому?..

Т і л ь т і л ь. Мама казала, що вона не встигла сходити за ним у місто... Він прийде до нас на майбутній рік...

М і т і л ь. А довго чекати до майбутнього року?..

Т і л ь т і л ь. Порядно... Сьогодні вночі він прийде до багатих дітей...

М і т і л ь. А-А!..

Т і л ь т і л ь. Що я бачу!.. Мама забула згасити лампу!.. Знаєш що?..

М і т і л ь.?..

Т і л ь т і л ь. Давай вставати!..
М і т і л ь. Нам це не дозволяється...
Т і л ь т і л ь. Але ж нікого немає... Ти бачиш ставні?..

М і т і л ь. Ой, як вони світяться!..

Т і л ь т і л ь. Це святкові вогні.

М і т і л ь. А в кого свято?

Т і л ь т і л ь. Напроти, у багатих дітей.
У них ялинка. Ми зараз відкриємо ставні.

М і т і л ь. А хіба можна?

Т і л ь т і л ь. Звичайно можна, раз ми наодинці. Чуєш — музика?.. Вставай!

Діти встають, біжать до вікна, піднімаються на лаву й відкривають ставні. Кімнату заливає яскраве світло. Діти жадібно дивляться на вулицю.

Т і л ь т і л ь. Все видно!..

М і т і л ь (зайнявши на лаві незручне місце). А я нічого не бачу.

Т і л ь т і л ь. Сніг іде!.. Геть дві карети шестериком!..

М і т і л ь. Вийшли дванадцять хлопчиків!..

Т і л ь т і л ь. Дурненька! Це не хлопчики, а дівчатка!

М і т і л ь. Так вони ж у штанцях!

Т і л ь т і л ь. Багато ти розумієш! Не штурхайся!

М і т і л ь. Я тебе навіть не торкаюся!.

Т і л ь т і л ь (*захопив один усю лаву*).
Зайняла всю лаву!..

М і т і л ь. Це ти зайняв, а не я!

Т і л ь т і л ь. Та замовкни ти! Оно
ялинка!

М і т і л ь. Яка ялинка?..

Т і л ь т і л ь. Різдвайна!.. А ти дивиш-
ся на стіну!

М і т і л ь. Дивлюся на стіну, тому що
ти мене зовсім зіштовхнув.

Т і л ь т і л ь (*уступає їй малюсінь-
ке містечко на лаві*). Вже вистачає?!.. Ну
що, заспокоїлася?.. А свічок же ж скільки,
свічок!..

М і т і л ь. А хто ж це там так грюкає?..

Т і л ь т і л ь. Оце?!.. Це музиканти.
Грають музику.

М і т і л ь. Вони гніваються?

Т і л ь т і л ь. Ні, вони просто
втомилися.

М і т і л ь. Ще карета, запряжена
білими кіньми!..

Т і л ь т і л ь. Мовчи!.. Дивись краще!..

М і т і л ь. А що це там таке золоте
висить на гілках?..

Т і л ь т і л ь. Ах, боже мій, іграшки!..
Шаблі, рушниці, солдатики, гармати...

М і т і л ь. А ляльки там теж є?..
Скажи!

Т і л ь т і л ь. Ляльок?.. Ні, ляльки — це нісенітниця, це їм нецікаво...

М і т і л ь. А що це там розставлене на столі?..

Т і л ь т і л ь. Пиріжки, фрукти, тістечка із кремом...

М і т і л ь. Коли я була маленька, я якось раз їла тістечко...

Т і л ь т і л ь. Я теж. Це смачніше, аніж хліб, але тільки тістечок багато не дають...

М і т і л ь. А там багато тістечок... Увесь стіл заставлений... Невже вони все з'їдять?..

Т і л ь т і л ь. Ще й як з'їдять! А що ж, дивитися на них?..

М і т і л ь. А чому вони ще не їдять?..

Т і л ь т і л ь. Тому що вони не голодні...

М і т і л ь (*уражена*). Не голодні?.. Чому?..

Т і л ь т і л ь. Бо їдять, коли їм заманеться...

М і т і л ь (*недовіжливо*). Щодня?..

Т і л ь т і л ь. Я так чув...

М і т і л ь. Невже вони все з'їдять?.. Невже вони нічого не залишать?..

Т і л ь т і л ь. Кому?..

М і т і л ь. Нам...

Т і л ь т і л ь. Вони нас не знають...

М і т і л ь. А якщо попросити?..

Т і л ь т і л ь. Попросити не можна.

М і т і л ь. Чому?..

Т і л ь т і л ь. Тому що це забороняється...

М і т і л ь (*плескає в долоні*). Ах, які ж вони гарні!..

Т і л ь т і л ь (*у захваті*). І вони сміються, сміються!..

М і т і л ь. А малята танцюють!..

Т і л ь т і л ь. Так, так!.. Давай і ми з тобою танцювати!..

Стрибають від радості на лавці

М і т і л ь. Ах, як весело!..

Т і л ь т і л ь. Їм роздають пиріжки!.. Вони беруть їх у руки!.. Вони їдять! Їдять! Їдять!

М і т і л ь. І малята теж!.. По два, по три, по чотири!..

Т і л ь т і л ь (*у нестямі від радості*). Як смачно! Як смачно! Як смачно!..

М і т і л ь (*рахує уявлювані пиріжки*). Мені дали дванадцять!..

Т і л ь т і л ь. А мені вчетверо більше!.. Але я з тобою поділюся...

Стукіт у двері.

Т і л ь т і л ь (*одразу ж приник. Злякано*). Хто це?..

